

Visca el Crist de l'Hospital!

Els pobles que saben mirar enrere amb estima són també els que saben caminar endavant amb solidesa. I enguany, Vila-real celebra un aniversari que no és només una xifra rodona, sinó una fita carregada de significat: els 750 anys de la fundació de l'Hospital del Crist, un dels símbols més antics i profunds de la nostra ciutat. Un espai nascut per decisió del rei Jaume I, i que al llarg dels segles ha mantingut viu el seu esperit fundacional d'acollida, servei i espiritualitat.

Com a alcalde, com a veí i, enguany, com a clavari de les festes del Crist de l'Hospital, no puc evitar emocionar-me davant el pes històric i emocional que aquesta celebració representa per al nostre poble. I és que la Capella del Crist de l'Hospital, que encara hui s'alça amb dignitat enmig del barri que porta el seu nom, és l'últim vestigi de l'antic hospital medieval. Un espai carregat d'història que, al llarg del temps, ha estat també monestir de religioses domèstiques, refugi de fe i testimoni silenciós de segles de devoció.

Arquitectònicament, la capella és una joia que hem de protegir i estimar: una nau única amb volta de canó, absis i cúpula decorada, un retaule del Crist, ornamentació barroca, estucs, guix pintat, medallons daurats, i un presbiteri amb talles d'àngels i garlandes que ens parlen d'una època i d'una espiritualitat profundes. I, al centre, la imatge del Crist de l'Hospital, que presideix aquest espai sagrat amb la serenitat de qui ha vist passar segles i generacions.

La imatge actual no és l'original. Durant la Guerra Civil es van perdre molts dels elements patrimonials del temple, inclosa la talla primitiva del Crist. L'escultor Pascual Amorós va fer la reproducció que avui venerem amb devoció. I, encara que la imatge com a objecte no té set segles i mig, la fe que representa sí que té 750 anys d'història. Una devoció que no necessita dates exactes per ser real, perquè viu en el cor dels vila-realencs des del primer dia.

No és habitual que aquesta imatge isca en processó. Ho fa només en ocasions excepcionals: una sequera, una epidèmia, una gran celebració com el 750 aniversari de la nostra Carta Poble... I potser això la fa encara més especial. El Crist no camina pels carrers tots els anys, però habita en l'ànima del barri i de la ciutat, en el silenci de la seua capella i en la constància d'una fe que es transmet amb gestos petits però profunds.

Aquest any, les festes tenen per a mi un valor afegit. Torne a ser clavari, 35 anys després d'aquell estiu de 1990 quan, després de tornar de Finlàndia, vaig viure per primera vegada l'experiència de ser fester. I enguany ho compartisc amb ma mare Pilar, amb qui tinc l'honor de repetir aquest camí. Mon pare, que va ser clavari amb ella, ja no està físicament amb nosaltres, però el sentim present en cada acte, en cada pregària, en cada mirada al Crist.

Des que vaig assumir l'alcaldia el 2011, en un moment molt complicat per a Vila-real, vaig entendre que la nostra fortalesa no és només econòmica o urbanística, sinó emocional, cultural i espiritual. El nostre model de ciutat és clar: créixer sense oblidar qui som, progressar sense perdre l'ànima i mantenir-se amb cor de poble. I l'ànima de Vila-real són també festes com aquestes, barris com aquest, veïns i veïnes com els que fan possible el Crist de l'Hospital.

Vull agrair, des del cor, a les Germanes Carmelites Descalces Mare de Déu, per la seua dedicació constant a la capella i a la imatge; a la Confraria del Santíssim Crist de l'Hospital, de la qual tinc l'orgull de ser Confrare d'honor; a mossèn Gimeno Estornell, per la seua estima a Vila-real i pel seu treball d'investigació sobre el nostre patrimoni; i als Pares Franciscans, especialment el Pare Mariano i el Pare Lluís, per la seua entrega i amor al barri.

També és motiu de celebració el 25 aniversari de l'ordenació sacerdotal de mossèn Vicente Pascual Esteller Costa, "Xento", veí del barri i estimat per tots nosaltres. Una altra raó per viure aquestes festes amb emoció.

I, finalment, gràcies als companys clavaris i festers: Feli, Eliseo, Luisa, Fina, José Alberto, Finin, Vicente i Pilar. Sense vosaltres, aquestes festes no serien el que són. Gràcies per la vostra paciència, per la vostra implicació i per suplir les meues absències. Sou part essencial d'aquesta festa.

Que aquestes festes del Crist de l'Hospital siguen un moment per celebrar amb orgull 750 anys d'història i de comunitat, per mirar enrere amb gratitud i al futur amb esperança. Continuem sent una ciutat amb cor de poble, i eixe cor batega fort des de la capella del nostre Crist.

Visca el Crist de l'Hospital!
Visca Vila-real!